

Without that preface, the remainder of the Pasuk would have been eminently readable and understandable – “And Yitzchak took Rivka as his wife. He loved her, and thus found comfort after his mother’s death.” Focusing on the seemingly immaterial introduction, the Amaraic translations of the Pasuk, leaning on Chazal, begin to open a window into what was so special about Rivka.

Onkelos translates that opening phrase in the following manner, “And Yitzchak brought her into the tent and he saw that her behaviors were refined and proper like those of Sara his mother...”¹⁰ The Ramban summarizes Onkelos’s interpretation as “and Yitzchak brought her into the tent and lo and behold she was Sara his mother.”¹¹ That righteousness and strength of character that he saw in Rivka, which was a reflection of his mother, won Yitzhak’s heart and that is why he falls in love with her and is finally comforted over his mother’s passing. While it is unclear from these interpretations, the order of the Pasuk would seem to indicate that Yitzhak became aware of this enlightening discovery about Rivka prior to marrying her and, actually, it was the impetus for his wedding and loving her. On the other hand, the Radak notes that it is natural for a husband to love his wife and therefore the Torah’s addition of “And he loved her,” must reflect an additional love that exceeded that which is normal and which was precipitated by what he learnt about her character and modesty upon marrying her.¹²

The Targum Yonatan has a more enhanced explanation of what it meant that Rivka entered the tent of Sara. He explains that once Rivka entered Sara’s tent, immediately, the light (candle) that had been extinguished upon Sara’s death was rekindled and then he continues with that which Onkelos had added, “and he saw that her behaviors were refined and proper like those

of Sara his mother...”¹³ Both translations are making a veiled reference to the Midrash Rabba that is partially quoted by Rashi, “she was like his mother Sara...for while Sarah was living, a light (candle) had been burning in the tent from one Sabbath eve to the next, there was always a blessing in the dough and a cloud was always hanging over the tent, but since her death all these had disappeared. However, when Rivka came, they reappeared.”¹⁴ The Midrash itself is more poetically extensive than Rashi’s summary, but it also adds an additional facet, that the tent of Sara had open doors (generously hosting guests) and that warm welcoming aspect returned with Rivka’s presence.¹⁵ It might be that Rashi left this feature out because that was a general result of having someone of Sara’s caliber present and not an additional quality of Rivka. The more pressing question is what were unique about these three (or four) hallmarks that they defined the tent of Sara as well as Rivka’s ability to step into the shoes of Sara.

The Mishna in Shabbat (found in Perek BaMeh Madlikin that is recited in the Friday night liturgy) states that for three iniquities woman pass away during childbirth; because they are not scrupulous with regards to the laws of purity (בדה), separating the Challa from the dough (חלה) and kindling the candles for Shabbat (הדלקת הנר).¹⁶ In response to a query as to why during birthing, the Gemara responds that the reason retribution is taken during childbirth is because it is a time of danger. When one is in a precarious position and needs to be saved from such peril, there tends to be a review of one’s slate to determine whether they are worthy of such salvation.¹⁷ The Gemara then continues to explain what is unique about these three Mitzvot. “God said: I placed a Revi’it (quarter) Log (ליג) of blood in you when you were formed, and about matters of the blood of menstruation I warned you. I called you first, as it

¹⁰ ואעלה יצחק למשכנא וחזא והא תקנין עובדהא כעובדי שרה אמה ונסיב ית רבקה והות ליה לאתו וריחמה ואתנחם יצחק בתר אמה: (תרגום אונקלוס בראשית כד, טו) ...ואונקלוס פירש ויביאה יצחק האהלה והנה היא שרה אמו, ולכן הזכיר האהבה, כי מפני צדקתה וכשרון מעשיה אהבה ונחם בה. וכך הזכירו בבראשית רבה (טו ט) עד שלא מתה שרה היתה ברכה מצויה בעיסה: (רמב"ן בראשית כד, טו) ויאהבה - שראה בה דברים טובים וצניעות כמו שהיה באמו לפיכך אהבה מאד, כי ספור ויאהבה לאהבה יתרה בה, כי רוב בני אדם אוהבים נשותיהם, אלא הודיע כי אהבה אהבה יתרה לדברים טובים שנמצאו בה. וזהו שאמר וינחם יצחק אחרי אמו, אחרי שהיה מתאבל על אמו, ואף על פי שהיה כבר שלש שנים שמתה כשלקח רבקה, עדיין היה מתאבל עליה ומתנחם ברבקה שהיתה טובה כאמו: (רד"ק בראשית כד, טו) וגם במדרש רבה בראשית טו, טז: ...וכיון שראה אותה עושה כמעשה אמו קוצה חלתה בטהרה וקוצה עיסתה בטהרה, מיד ויביאה יצחק האהלה

¹¹ ואעלה יצחק למשכנא דשרה אמה ומן יד נהרת בוץ וינא דטפת בזמן דמיתת שרה ונסיב ית רבקה והות ליה לאנתו ורחמה בגין דחמא עובדהא דתקן כעובדי אמה ואתנחם יצחק בתר דמיתת אמה: (תרגום יונתן בראשית כד, טו) האהלה שרה אמו - ויביאה האהלה ונעשית דוגמת שרה אמו, כלומר והרי היא שרה אמו, שכל זמן ששרה קיימת היה נר דלוק מערב שבת לערב שבת, וברכה מצויה בעיסה, וענן קשור על האהל, ומשמתה פסקו, וכשבאת רבקה חזרו: (רש"י בראשית כד, טו) ויביאה יצחק האהלה שרה אמו כל ימים שהיתה שרה קיימת היה ענן קשור על פתח האהלה, כיון שמתה פסק אותו ענן, וכיון שבאת רבקה חזר אותו ענן, כל ימים שהיתה

שרה קיימת היו דלתות פתוחות לרוחה, וכיון שמתה שרה פסקה אותה הרוחה, וכיון שבאת רבקה חזרה אותה הרוחה, וכל ימים שהיתה שרה קיימת היה ברכה משולחת בעיסה וכיון שמתה שרה פסקה אותה הברכה, כיון שבאת רבקה חזרה, כל ימים שהיתה שרה קיימת היה נר דלוק מלילי שבת ועד לילי שבת וכיון שמתה פסק אותו הנר, וכיון שבאת רבקה חזר, וכיון שראה אותה עושה כמעשה אמו קוצה חלתה בטהרה וקוצה עיסתה בטהרה, מיד ויביאה יצחק האהלה (מדרש רבה בראשית טו, טז) על שלש עבירות נשים מתות בשעת לידתן: על שאינן זהירות בנדה, בחלה, ובהדלקת הנר. (שבת לא: משנה ב,ו)

¹⁷ ומאי שנא בשעת לידתך? אמר רבא נפל תורא - חדד לסכינא. אביי אמר: תפיש תירוס אמתא - בחד מחברא ליהו. רב חסדא אמר: שבקיה לרויחא, דמנפשיה נפיל. מר עוקבא אמר: רעיא חגרא ועזי ריהטן, אבב חוטרא - מילי, ואבי דרי - חושבנא, רב פפא אמר: אבב חנואתא נפיש אחי ומרחמי, אבב בזיוני - לא אחי ולא מרחמי. וגברי היכא מיבדקי? - אמר ריש לקיש: בשעה שעוברים על הגשר. גשר ותו לא? אימא: כעין גשר. רב לא עבר במברא דיתיב ביה גוי, אמר: דילמא מיפקיד ליה דינא עליה, ומתפיסנא בהדיה. שמואל לא עבר אלא במברא דאית ביה גוי, אמר: שטנא בתרי אומי לא שליט. רבי ינאי בדיק ועבר. רבי ינאי לטעמיה, דאמר: לעולם אל יעמוד אדם במקום סכנה לומר שעושין לו נס - שמא אין עושין לו נס. ואם עושין לו נס - מנכין לו מזכותיו. אמר רבי חנין: מאי קראה +בראשית לב+ - קטנתי מכל החסדים ומכל האמת. רבי זירא ביזא דשותא לא נפיק לביני דיקלא. (שבת לב.)

is stated: 'Israel is God's hallowed portion, the first fruits of His produce...'¹⁸ and I warned you about matters of the first: 'Of the first of your dough you shall set apart Challa for a gift...'¹⁹ The soul that I have placed in you is called a candle (נר): 'The spirit of man is the lamp (נר) of God...'²⁰ and I warned you about matters of the Shabbat lamp. If you fulfill these Mitzvot, fine, and if not, then I will take your soul." Since these Mitzvot are allegorically connected to the life force of man, if one is negligent in fulfilling these commands then God quid pro quo takes the life of such an individual.²¹

It is interesting to note the overlap between the Mitzvot cited in the Mishna and the features of Sara's tent.²² In the Mishna, it mentions Nida, Challa and Ner. The Ner and the Challa are easily discerned as being parallel to the candle that was alight in the tent of Sara from Shabbat to Shabbat and the blessing that was found in the dough. On the other hand, the connection between Nida and the cloud that hovered over Sara's tent is less obvious, but the Chizkuni suggests that they share a similar feature; clouds come and go like the cyclicity of menstruation. The Maharal²³ suggests a more compelling connection based on the Gemara Avoda Zara that says "purity leads to holiness, which leads to...divine inspiration."²⁴ Sara's punctilious adherence to the laws of purity provided a proper place for the presence of God, as represented by the cloud, to be manifest. This parallel is likely what led Rashi to leave out the

fourth aspect of Sara's tent (an open tent (פתוחה לרווחה) mentioned in the Midrash.²⁵

While it is obvious why the laws of purity with regards to the blood of menstruation are associated with women, what is the reason that the other two Mitzvot are uniquely the woman's purview? Rashi brings two possible reasons.²⁶ One suggestion he makes is that the matters of the house are dependent on the woman since she is the foundation of the house. Therefore, these Mitzvot associated with the functioning of the house are more incumbent upon her. This is corroborated by the Mishna in Ketubot that speaks about grounds for a divorce which forfeit a woman's ability to collect her Ketuba. "And these women may be divorced without payment of their marriage contract: A woman who violates the precepts of Moshe (דת משה) or the precepts of Jewish women (דת יהודית). And who is categorized as a woman who violates the precepts of Moshe? This includes cases such as when she feeds him food that has not been tithed, or she engages in sexual intercourse with him while she has the legal status of a menstruating woman, or she does not separate a portion of dough to be given to a priest (Challa), or she takes vows and does not fulfill them..."²⁷ It is also reinforced by the fact that these are also areas of Halacha where the woman is given full autonomy and is trusted with scrupulously taking care of these matters.²⁸ If that is the case, then it also likely is the reason that childbirth, which is a uniquely female experience, is where God quid

¹⁸ קָדַשׁ יִשְׂרָאֵל לַיְהוָה רֵאשִׁית תְּבוּאָתָהּ כְּלֵאֲקִלְיוֹ יִאֲשְׁמוּ רָעָה תִּבְאֵ אֲלֵיהֶם וְאָם יִקְוּקוּ: (ירמיהו ב, ג)

¹⁹ רֵאשִׁית עֶרְסַתְכֶם חֲלֵה תִרְמֹו תִרְמֹהָ כְּתִרְמֹת לָרֶן בֵּן תִּרְמֹו אֶתָּה: (במדבר טו, כ)

²⁰ נֵר יְהוָה נִשְׁמַת אָדָם חֹפֵשׁ כְּלֵי חֲדָרֵי-בֵּטָן: (משלי כז, ד)

²¹ הַרְיִי נוֹטֵל נִשְׁמַתְכֶם - וְתֵאבֵד רְבִיעִית דַּמְכָּם, וַיִּכְבֶּה נִרְכָּם, וַיִּבְטֵל שֵׁם רֵאשִׁיתְכֶם (רש"י שבת לב).

²² האהלה שרה אמו. שמצאה כשרה כאמו, ואמרו חז"ל כי על שרה שהיה ענין קשור על אוהלה, וכשהיתה מדלקת נירות בערב שבת, היו הנרות דולקות עד מוצאי שבת, וכן רבקה, וכסה הענין לאהלה שרה, כשמתה שרה נסתלק הענין וכשבאתה חזרה הענין, וכשם שהיתה שרה זהירה בשלשה מצות שהאשה חייבת בהם, נדה וחלה והדלקת הנר, כך היתה רבקה זהירה: (מדרש אגדה בראשית כד, טו) \\ שרה אמו פרש"י כל זמן שהיתה קיימת היה נר דלוק מערב שבת לערב שבת וברכה מצויה בעיניה וענין קשור על האהלה, כנגד קיום מצות נדה חלה הדלקת הנר, ענין קשור הוא דוגמת נדה שהענין שלהם חוזר ושוב פוסק (חזקוני בראשית כד, טו) \\ האהלה שרה אמו. פירש"י כל זמן שהיתה קיימת שרה היה נר דלוק מערב שבת לע"ש וברכה מצויה בעיניה וענין קשור על האהלה, פ"י חזקוני ג' אלו כנגד ג' מצות שלהן נדה חלה הדלקת הנר. ענין קשור היינו נרות שהוא כלה והולך כענין. ברכה מצויה בעיניה היינו הפרשת חלה. נר דלוק היינו הדלקת נר שבת: (פ"י ריב"א שם) \\ האהלה שרה אמו שכל זמן ששרה קיימת היה נר דלוק מערב שבת לערב שבת וברכה מצויה בעיניה וענין קשור על האהלה. י"ל לפי שהאשה מצווה על ג' דברים בנדה ובחלה ובהדלקת הנר ולפי ששרה היתה זריזה בשלשותן היו אלה הג' דברים מדה כנגד מדה כלפי שהיתה זהירה בהדלקת הנר היה נר דלוק מע"ש לע"ש. ולפי שהיתה זהירה בחלה היתה ברכה מצויה בעיניה. ולפי שהיתה זהירה בנדה היה הענין קשור על האהלה שאוהלה לשון תשמיש כד"א שובו לכם לאהליכם וכשמתה שרה לא היתה שם אשה זהירה בדברים הללו ועסקו כשבאת רבקה שגם היא היתה זהירה בשלשותן חזרו: (ר' עובדיה מברטנורא על רש"י שם)

²³ כל זמן ששרה קיימת וכו'. נגד ג' מצות; ברכה מצויה - נגד חלה. ונר דלוק - נגד הדלקה. וענין קשור על האהלה - כי הענין הכבוד הוא שכנית הכבוד יתברך, וזהו לכבוד הקדושה והטהרה, כי הטהרה מביאה לידי רוח הקודש כדאמרין במסכת ע"ז, ולפיכך שרה שהיתה שומרת הטהרה מן הנדות - זכותה שיהיה ענין הכבוד שורה על האהלה. אמנם בב"ר (טו, ט) אמרו עוד אחד, והוא שאמרו 'כל זמן ששרה היתה חיה היה ביתה פתוח לרווחה'. וד' דברים זכרו רז"ל במדרש, ורש"י השמיט אחד וקיצר דבריהם, ואולי עשה זה מפני כי לשלשה שזכר יש טעם כמו שנתבאר למעלה, אבל 'כל זמן שהיתה שרה חיה היה ביתה פתוח לרווחה' אין טעם: (גור אריה בראשית כד, טו)

²⁴ ת"ר: ונשמרת מכל דבר רע - שלא יהרהר אדם ביום יבוא לידי טומאה בלילה. מאן א"ר פנחס בן יאיר: תורה מביאה לידי זהירות, זהירות מביאה לידי זריזות, זריזות מביאה לידי נקיות, נקיות מביאה לידי פרישות, פרישות מביאה לידי טהרה, טהרה מביאה לידי (חסידות, חסידות) + מסורת הש"ס: (קדושה, קדושה) + מביאה לידי ענוה, ענוה מביאה לידי יראת חטא, יראת חטא מביאה לידי (קדושה, קדושה) + מסורת הש"ס: (חסידות, חסידות) + מביאה לידי רוח הקודש, רוח הקודש מביאה לידי תחית המתים, וחסידות גדולה מכולן, שנאמר: אז דברת בחזון לחסידך. ופליגא דרבי יהושע בן לוי, דא"ר יהושע בן לוי: ענוה גדולה מכולן, שנאמר: רוח ה' אלקים עלי יען משח ה' אותי לברש עונים, חסידים לא נאמר אלא עונים, הא למדת שענוה גדולה מכולן. (ע"ז כ):

²⁵ עיין במהר"ל סוף הערה 23

²⁶ הריני נוטל נשמתכם - ותאבד רביעית דמכם, ויכבה נרכם, ויבטל שם ראשיתכם, ונשים נצטוו על כך, כדאמרין בבראשית רבה: היא איבדה חלתו של עולם - שעל ידה נטרד אדם הראשון שנותרם מחלה, וכבתה נרו של עולם, ושפכה דמו, ועוד, שצרכי הבית תלוין בה. (רש"י שבת לב):

²⁷ ואלו יוצאות שלא בכתובה העוברת על דת משה ויהודית ואיזו היא דת משה מאכילתו שאינו מעושר ומשמשות נדה ולא קוצה לה חלה ונודרת ואינה מקיימת ואיזוהי דת יהודית: ויושר וראשה פרוע וטווה בשוק ומדברת עם כל אדם אבא שאול אומר אף המקללת יולדיו בפניו רבי טרפון אומר אף הקולנית ואיזו היא קולנית לכשהיא מדברת בתוך ביתה ושכניה שומעין קולה: (משנה כתובות ז, ו)

²⁸ עד אחד נאמן באיסורין - פ"י הקונטרס שיהיה האמינה תורה כל אחד ואחד על הפרשת תרומה ושחיטה וניקור הגיד וחלב היה לו להזכיר הפרשת תרומה ושחיטה דבהנהו נאמן אף על גב דאיתחזק איסורא דבידו לתקנם כמו שפ"ה בסמוך והכי אמרו בהאשה רבה (יבמות דף פח). ושחיטה אף על גב דהשתא אין בידו לתקנו מעיקרא היה בידו לשחוט דאם לא כן אמאי מהימן כיון דאיתחזק איסורא דלא מצינו בשום מקום שיצטרך בגדול אחד עומד על גביו ומעשים בכל יום דמהימן אף על גב דלא שייך רוב מצויין אצל שחיטה מומחין הן כגון שנחתך כל הראש ואין בית השחיטה ניכר ומהי אמרו סומכין על הנשים בשחיטה אף על פי שאין יודעות הלכות שחיטה כיון שבידה ללמוד לשחוט או להשכיר אחרים שישחטו לה כבידה דמי וא"ת ומנא לן דעד אחד נאמן באיסורין וי"ל דילפינן מנדה דדרשינן בפרק המדיר (כתובות דף עב). וספרה לה לעצמה וא"ת אן כן אפילו איתחזק איסורא וי"ל דאינה בחזקת שתהא רואה כל שעה וכשעברו שבעה טהורה ממילא ולא איתחזק איסורא וגם בידה לטבול. (תוד"ה עד אחד גיטין ב):

pro quo takes retribution on those women who are lax in fulfillment of these Mitzvot.

Rashi also quotes a second reason which is found in the Midrashim and in the Yerushalmi. The Yerushalmi in Shabbat commenting on the Mishna about the three Mitzvot that imperil women at childbirth, notes that these three Mitzvot were specifically bequeathed to women in order to rectify the problems caused by Chava's sin in Gan Eden.²⁹ "Adam HaRishon was the blood of the world...And Chava caused him death, therefore the Mitzva of menstrual purity (נדה) was given to the women. Adam HaRishon was the pure Challa of the world as it says and 'God formed man from the dust of the earth...'³⁰ (water and dirt or clay were mixed to form man similar to the kneading of dough)³¹ and Chava caused his death, therefore the Mitzva of Challa (חלה) was given to women. Man was the lamp of the world as it says 'The spirit of man is the lamp (נר) of God...'³² and Chava caused his death, therefore the Mitzva of the lamp (Shabbat candles) was bequeathed to the women..." Consequently, these three Mitzvot are the purview of women and that is why the Mishna specifically underscores them as being where negligence in performing them puts the woman at risk when she faces hazardous situations. Again here, the significance on childbirth could be correlated with the Mitzvot themselves because that was one of Chava's punishments for her sinning in Gan Eden. On the other hand, Sara and Rivka excelled in these Mitzvot that were allocated to women and they therefore were rewarded with miraculous blessings associated with them. The more Kabbalistic commentaries take it a step further and see Sara and Rivka as being the rectifiers (תיקון) for Chava and her sin.³³

Both of the reasons explain why these Mitzvot are specifically associated with women and why they were the particular areas of focus where Sara and Rivka were blessed. Nevertheless, it simply views the blessings found in their tents as being an enhancement of the "women" Mitzvot that they were fastidious in following rather than the unusual features of Sara's tent symbolizing something much more inherent. If one were to find a more fundamental reason as to why these Berachot were bestowed upon Sara and Rivka, it might turn out to be just the opposite; women might be endowed with these particular Mitzvot in order to replicate those blessings of the foremothers and their failure to do so might be a more foundational problem and that is why they are found in the Mishna in Shabbat.

The Gemara in Yoma quotes a Braitā that speaks of the uniqueness of the forty years in which Shimon HaTzaddik served as the Kohen Gadol.³⁴ It lists a number of "miraculous" signs that were evident in the Beit HaMikdash during his tenure that were indications of God's presence being manifest. One of those phenomena was the fact that Ner HaMa'aravi (נר המערבי) never extinguished. This was a supernatural fulfillment of the verse found at the beginning of Parshat Tiztave with regards to the Menora which requires that Bnei Yisrael kindle a continuous lamp (נר) (נר המערבי).³⁵ The fact that the Kohen kindling the Menora started from that lamp (נר המערבי) and when he returned to relight the Menora the next day, it was always still alight (even though it had the same fuel and conditions as the other lamps that extinguished) was an indication of the presence of God in Klal Yisrael.³⁶

Further on in that same Braitā, it mentions that there was a blessing found in the Omer (מנחת) offered on Pesach, the two bread loaves

²⁹ על שאינן זהירות בנדה ובחלה ובהדלקת הנר. אדם הראשון דמו של עולם. דכתיב [בראשית ב' ו] ואד יעלה מן הארץ וגרמה לו חוה מיתה לפיכך מסרו מצות נדה לאשה. ובחלה אדם הראשון חלה טהורה לעולם היה. דכתיב [שם ז'] וייצר ה' אלהים את האדם עפר מן האדמה. ותייא כיי דמר רבי יוסי בר צפרתה כיון שהאשה מקשקשת עיסתה במים היא מגבהת חלתה. וגרמה לו חוה מיתה. לפיכך מסרו מצות חלה לאשה. ובהדלקת הנר. אדם הראשון נרו של עולם היה שנאמר [משלי כז] נר אלהים נשמת אדם. וגרמה לו חוה מיתה. לפיכך מסרו מצות הנר לאשה. תני רבי יוסי אומר ג' דיבקי מיתה הן ושלשתן נמסרו לאשה ואילו הן מצות נדה. ומצות חלה. ומצות הדלקה (ירושלמי שבת ב,ו)

³⁰ וייצר יקוק אלקים את האדם עפר מן האדמה ויפח באפיו נשמת חיים ויהי האדם לגפש חייה: (בראשית ב, ז)

³¹ עיין בראשית רבה יד, א ובאלישיך בראשית כד, כז

³² נר יקוק נשמת אדם חפץ כל-חדרי-בטן: (משלי כז)

³³ ...ובזה נבא אל הענין. כי במה ששרה היא מתקנת קלקולי חוה, במה יודע, אם לא בהוראת שפע טובה וברכה במה שכנגד הדברים שהם תיקון מה שקלקלה חוה. והוא, כי כנגד החלה היתה עיסתה מתברכת. וכנגד הנר היה דולק מליל שבת לליל שבת להורות שתקנה שני הדברים. וכנגד ענין הנדה היו דלתות פתוחות לרוחה להורות כי טומאת זוהמת דם נידות לא היה לה, או שהיתה זהירה בה והיו דלתות פתוחות כנגד פתחי נדה, שאם לא כן לא היתה ברכה שורה שם תוך אהלה בטומאה ההיא. ואילו היתה בימי טהרתה לא תמצא בימי נדותה, אך כל הימים שהיתה קיימת היו דלתות פתוחות לרוחה, כי אין זה רק להיות קדושה שרויה שמה, וזהו אומר כל ימים שהיתה כו'. ועל הנשמה שלמעלה מהכל, השורה בתיקון השלשה שנפגמו, על כן היה ענין קשור פתח אהלה. רמז אל הנשמה שעל הכל. והוא, כי ענין השכינה היה שם קשור עם

הנשמה, כדרך שכינה השורה על כל שלם, ששורה על הנשמה ומתפשטת עד הנפש ועד הבשר... (אלישיך בראשית כד, כז)

³⁴ תנו רבנן: ארבעים שנה ששמש שמעון הצדיק היה גורל עולה בימיו, מכאן ואילך - פעמים עולה בימיו פעמים עולה בשמאל. והיה לשון של זהורית מלבין, מכאן ואילך פעמים מלבין פעמים אינו מלבין. והיה נר מערבי דולק, מכאן ואילך פעמים דולק פעמים כבה. והיה אש של מערכה מתגבר, ולא היו כהנים צריכין להביא עצים למערכה חוץ משני גזירי עצים, כדי לקיים מצות עצים. מכאן ואילך - פעמים מתגבר פעמים אין מתגבר, ולא היו כהנים נמנעין מלהביא עצים למערכה כל היום כולו. ונשתלחה ברכה בעומר ובשתי הלחם ובלחם הפנים, וכל כהן שמגיעו כזית יש אוכלו ושבע, ויש אוכלו ומותר. מכאן ואילך נשתלחה מאירה בעומר ובשתי הלחם ובלחם הפנים, וכל כהן מגיעו כפול, הצנועין מושכין את ידיהו והגרגרנין נוטלין ואוכלין. ומעשה באחד שנטל חלקו וחלק חברו, והיו קורין אותו בן חמץ עד יום מותו. אמר רבה בר (בר) +מסורת הש"ס: [רב] +שילא מאי קרא - אלהי פלטיני מיד רשע מכף מעול וחומץ. רבא אמר: מהכא - למדו היטב דרשו משפט אשרו חומץ, אשרו חומץ ואל תאשרו חומץ. (יומא טז)

³⁵ ואתה תצוהו את-בני ישראל ויקחו אליך שמן זית זך כפית למאור להעלות נר תמיד: (שמות כז, כ) וְצֹוּ אֶת-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּקְחוּ אֵלֶיךָ שֶׁמֶן זַיִת זָךְ, כַּפִּית לַמְּאֹר לְהַעֲלֹת נֵר תָּמִיד: (ויקרא כד, ב)

³⁶ מתיב רב ששת: מחוץ לפרוכת העדת יערך, וכי לאורה הוא צריך והלא כל ארבעים שנה שהלכו בני ישראל במדבר לא הלכו אלא לאורו; אלא עדות היא לבאי עולם שהשכינה שורה בישראל. מאי עדות? אמר רב: זו נר מערבי, שנותן בה שמן כמדת חברותיה, וממנה היה מדליק ובה היה מסיים. (שבת לב, ב)

(שתי הלחם) brought on Shavuot and the Lechem HaPanim (לחם הפנים) that was placed on the Shulchan weekly. Any Kohen who received a portion the size of an olive would either consume it and be satisfied or be full even before completing his small portion. Earlier in Masechet Yoma, the Gemara notes another miraculous aspect of the Lechem HaPanim was that their condition upon removal from the Shulchan a week after being placed there was as fresh as the day they were arranged on the table of the Showbreads;³⁷ they were still oven-hot.³⁸

Upon the consecration of both the Mishkan and the Beit Hamikdash, the presence of God is manifest in them. At the end of Sefer Shmot, it describes that after the Mishkan was assembled and it went into service, "the cloud covered the Tent of Meeting and the glory of God filled the Mishkan."³⁹ After the completion of the construction of the Temple, the Kohanim transport the Ark of the Covenant to put it into its place in the Holy of Holies.⁴⁰ "Upon their exiting from the Holies, the cloud filled the house of God and the Kohanim could no longer enter to serve because of the cloud; for the glory of God filled the house of God."⁴¹ In both instances, God's presence is represented by the appearance of a cloud that fills the place of worship and "rides" upon the Aron.

With this background in mind, one can now look back at the blessings found in Sara's tent and perceive the three central utensils of the Mishkan and Beit HaMikdash. The fact that a light (candle) burns in the tent from one Sabbath eve to the next is reminiscent of the Menora and the miraculous Ner HaMa'aravi. Another feature, that there was always a blessing in the dough is evocative of the Shulchan and the always fresh and satisfying Lechem Hapanim that were found on it. Lastly, the cloud hanging over the tent is an allusion to the presence of God similar to its connotation in the Mishkan and Temple in connection with the Aron. In essence, what the Midrash is describing

is that Sara's blessings were an indication that her tent was a mini-Beit Hamikdash, a Mikdash Me'at.⁴² Similar to the Mishkan or Mikdash that were centers of pilgrimage to commune with God, the fourth blessing indicates that Sara's tent had open doors that made it a warm center of hosting where one experienced God.

The Midrash in describing the blessings of Sara's tent is focused on the central role that the woman plays in making the house into a place of Hashra'at HaShachina (השראת השכינה) where the presence of God is felt. That is also the reason why the Mitzvot mentioned in the Mishna of Shabbat are particularly associated with the women because they are the reminders of the power that the woman has in creating the tenor of her household. These Mitzvot, similar to the blessings in Sara's tent, represent the central aspects of the Mishkan and Mikdash, God's earthly abode. They are a reminder of what potential lays latent within the tent or the home that can be realized with the proper nurturing. Therefore, neglect of those Mitzvot is not simply a sin, but an indication of contempt for the message that they convey and the goal of a Jewish household – to be a Merkava for the Shechina, a chariot for the presence of God.

The death of Sara left a void that could only be filled by another woman of equal caliber; someone who could bring back the blessings of Sara and the presence of God. When Yitzchak witnesses in the hands of Rivka, the return of the glory that accompanied Sara's tent, he knows that he has found his match and can finally be consoled over the loss of his mother. His love is kindled by his realization that he has found a woman who has the capacity to make a home that is on par with the Mishkan and the Mikdash.

וַיְבָאֵהָ יִצְחָק הָאֵלֶּהָ שָׂרָה אִמּוֹ וַיִּקַּח אֶת רִבְקָה וַתְּהִי לוֹ
לְאִשָּׁה וַיֵּאָהֲבֶהָ וַיִּנָּחַם יִצְחָק אֶחָרֵי אִמּוֹ

Shabbat Shalom

³⁷ דאמר רבי יהושע בן לוי: נס גדול היה נעשה בלחם הפנים, סלוקו כסדורו, שנאמר לשום לחם חם ביום הלקחו. (יומא כא.)

³⁸ וַיִּתֵּן לָוּ הַפָּהַן קֹדֶשׁ כִּי לֹא-הָיָה שֵׁם לָחֶם כִּי-אִם-לָחֶם הַפָּנִים הַמְּוֹסְרִים מִלִּפְנֵי יְקֻקֹּק לְשׁוֹם לָחֶם חֹם בַּיּוֹם הַלְקָחוֹ: (שמואל א, כא, ז.)

³⁹ וַיִּכַּסּ הָעֶנָן אֶת-אֹהֶל מוֹעֵד וַיִּכְבֹּד יְקֻקֹּק מְלֵא אֶת-הַמִּשְׁכָּן: וְלֹא-יָכַל מֹשֶׁה לְבֹאֵ אֶל-אֹהֶל מוֹעֵד כִּי-שָׁכַן עָלָיו הָעֶנָן וַיִּכְבֹּד יְקֻקֹּק מְלֵא אֶת-הַמִּשְׁכָּן: (שמות מ, לד-לה)

⁴⁰ וַיָּבֹאוּ הַכֹּהֲנִים אֶת-אֲרוֹן בְּרִית יְקֻקֹּק אֶל-מְקוֹמוֹ אֶל-דְּבִיר הַבַּיִת אֶל-קֹדֶשׁ הַקֹּדְשִׁים אֶל-תַּחַת פְּנֵי הַכְּרוּבִים: (מלכים א, ח, ו.)

⁴¹ וַיְהִי בַצֵּאת הַכֹּהֲנִים מִן-הַקֹּדֶשׁ וְהֵעֵנּוּ מְלֵא אֶת-בֵּית יְקֻקֹּק: וְלֹא-יָכַל הַכֹּהֲנִים לְעַמֵּד לְשַׁרְתֵּי מִפְּנֵי הָעֶנָן כִּי-מְלֵא כְבוֹד יְקֻקֹּק אֶת-בֵּית יְקֻקֹּק: (מלכים א, ח, י-יא)

⁴² לָכֵן אָמַר כֹּה-אָמַר אֲדֹנָי יְקֻקֹּק יְיָ הַרְסִיקֶתִים בְּגוֹיִם וְכִי הִפְיֹצוּתִים בְּאַרְצוֹת וְאֵהִי לָהֶם לְמִקְדָּשׁ מַעֲט בְּאַרְצוֹת אֲשֶׁר-בָּאוּ שָׁם: (יחזקאל יא, טז) \\\ וְאֵהִי לָהֶם לְמִקְדָּשׁ מַעֲט, אָמַר רַבִּי יִצְחָק: אֵלּוּ בֵּית כְּנִסְיֹת וּבֵיתֵי מִדְּרָשׁוֹת שֶׁבְּבָבֶל. וְרַבִּי אֵלְעָזָר אָמַר: זֶה בֵּית רַבִּינוּ שֶׁבְּבָבֶל. (מגילה כט.)